

РЕШЕНИЕ

№ 6067

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4608** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. С. С. и Т. С. С. срещу отказ за вписване на промяна в регистрацията на животновъден обект № 3075-0226 и № 3075-0300 по молба с вх. № 1287/09.04.2020 г., обективиран в писмо с изх. № 1287/14.04.2020 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – В..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на отказа, тъй като бил обоснован от предпоставки, които не са визирани в закона, а именно – наличие на прекратена съсобственост и/или разпределено ползване.

В съдебното заседание жалбоподателите, редовно призовани, чрез процесуалния си представител, поддържат изложеното в жалбата. Претендират направените по делото разноси по списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът по делото – директорът на Областна дирекция по безопасност на храните – В., редовно призован, чрез процесуалния си представител, излага съображения за неоснователност на жалбата. При липсата на изискуемите по закон документи административният орган не е следвало да регистрира или да впише един животновъден обект или да промени обстоятелството по вече вписаните животновъдни обекти.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

С молба вх. № 1287/09.04.2020 г. и приложените към нея заявления Е. С. С. и Т. С. С. отправят искане да бъдат вписани като собственици на животновъдни обекти № 3075-0226 и № 3075-0300, находящи се в [населено място], обл. В., т.е. искане за промяна в обстоятелствата в регистрирани животновъдни обекти и/или регистрация на животновъдни обекти. В молбата се посочва, че за животновъден обект № 3075-0226 е издадено удостоверение за регистрация № 06-430/14.08.2012 г. на Директора на ОДБХ – В., собственост на С. К. С., починал на 14.08.2017 г. /л. 52/. Моли се да бъде извършена справка чия е собствеността на животните в животновъден обект № 3075-0300 съгласно удостоверение за регистрация № 06-1042/08.05.2015 г., доколкото същите били регистрирани на името на Д. С. С., в качеството му на ползвател на обекта /л 60/.

Поради липсата на документи за собственост на недвижимите имоти, в които се намират двата животновъдни обекта, или друг документ, от който да е видно, че същите са ползватели на тези имоти, е обективиран отказ в писмо с изх. № 1287/14.04.2020 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – В..

Мотивите за това са следните:

1. при първоначалната регистрация на животновъден обект № 3074-0226 от заявителя С. К. С. е представен нотариален акт, доказващ правото му на собственост на недвижимия имот, в който е създаден цитираният животновъден обект. За да бъде вписан Т. С. С. като собственик или ползвател на този обект, следва да представи документ, доказващ правото му на собственост или правото му на ползване за конкретния недвижим имот, в който е разположен животновъдният обект. Отделно, към заявлението е следвало да се представи и документ от всички наследници, уреждащ разпределението на собствеността на животните в животновъдния обект.

2. при създаването на животновъден обект № 3075-0300 през август 2015 г. е представен в ОБДХ – В., нотариално заверен и вписан договор за наем на стопанска сграда от 14.02.2013 г. за срок от 10 години между С. К. С. /наемодател/ и Д. С. С. /наемател/, като последният е регистриран като ползвател на имота и собственик на животните в него. След смъртта на Д. С. С. същият оставя единствен наследник Л. Ц. С..

Посочва се в отказа, че поради наличието на висящи съдебни дела между наследниците на С. К. С. относно правото на собственост /движима и недвижима/, ОДБХ – В., ще предприеме действия по регистрация като собственик на който и да е от тях след представяне на влязло в сила съдебно решение или друг документ, доказващ по безспорен начин разпределението на собствеността между наследниците му.

По делото са представени: удостоверение за наследници от 11.06.2019 г. /л. 22-23/, видно от което наследници на С. К. С. /починал на 14.08.2017 г./ са Л. Ц. С. – съпруга, Е. С. С. – син, Т. С. С. – син, и Д. С. С. – син; удостоверение за сключен на 26.12.1983 г. граждански брак между С. К. С. и Л. Ц. С. /л. 44/; удостоверение за наследници от 10.06.2019 г., видно от което наследник на Д. С. С. /починал на 06.06.2019 г./ е Л. Ц. С. /л. 45/; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим

имот от 06.03.2009 г., видно от който С. К. С. е собственик на една сграда- овчарник масивен с площ от 892 кв.м. заедно с правото на строеж върху поземлен имот № 101015 – стопански двор в землището на [населено място], общ. К., обл. В. /л. 48-49/; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 09.01.2009 г., видно от който С. К. С. е собственик на поземлен имот № 101012 с площ 6,481 дка ведно с построената в имота сграда- овцеферма със застроена площ от 1051 кв.м. ведно с прилежащата ѝ бетонова настилка с площ 1631 кв.м. в землището на [населено място], общ. К., обл. В. /л. 57-58/; договор за наем на сграда от 14.02.2013 г., с което наемодателят С. К. С. предоставя, а наемателят - Д. С. С., се съгласява да наеме за отглеждане на селскостопански животни сграда, находяща се в поземления имот № 101012, описан по-горе /л. 55-56/; заповед № ОСПП-25/27.03.2015 г. на Изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните /л. 62/; заявления.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лица, които имат правен интерес от оспорването, доколкото процесното писмо, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, поражда за тях неблагоприятни правни последици. Приложима в конкретния случай е разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК, съгласно която срокът за обжалване се удължава на два месеца, доколкото в оспорения административния акт не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

На първо място, оспореният отказ е постановен от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт /чл. 137, ал. 7 във връзка с чл. 137в от Закона за ветеринарномедицинската дейност във връзка със заповед № ОСПП-25/27.03.2015 г. на Изпълнителния директор на Българската агенция по безопасност на храните - л. 62/, поради което не е налице предпоставката за отмяната му по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореният отказ е постановен в законоустановената форма и не подлежи на отмяна съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК. Посочени са обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и неговата разпоредителната част.

На трето място, съдът констатира, че не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила – предпоставка за отмяна на отказа на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Не е ограничено правото на заявителите да участват в иницирираното от тях административно производство по вписване на променени обстоятелства и/или по регистриране на животновъдни обекти, както и същите да представят изискуемите по закон писмени доказателства, удостоверяващи техния правен интерес. Спазена е разпоредбата на чл. 142 АПК относно подвеждането на действително осъществилата се фактическа обстановка под релевантния по време, място и лица закон.

На четвърто място, следва да бъде извършена преценка за спазването на материалния закон и неговата цел по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4-5 АПК.

С разпоредбата на чл. 137 от Закона за ветеринарномедицинската дейност

/ЗВМД/ законодателят регламентира няколко хипотези на регистриране на животновъдни обекти, като е предвидил различен ред за това с оглед представляват ли същите лични стопанства или не. Независимо от вида животновъден обект се поддържа регистър, в който се отразяват данните за собственика му – чл. 137, ал. 9, т. 3 и чл. 137, ал. 21, т. 3 от с. з. Следователно, при промяна на собственика на имота това обстоятелство следва да се отрази и в съответния регистър.

С оглед регистрационен режим на двата животновъдни обекта следва да се има предвид следното: съгласно чл. 137, ал. 1, изречение Първо от ЗВМД /в редакцията към момента на подаване на заявленията - в сила от 14.02.2020 г./ „собствениците или ползвателите на животновъдни обекти с изключение на животновъдните обекти - лични стопанства подават заявление за регистрация по образец до директора на съответната ОДБХ, в което се посочва номер и дата на издаване на документ за въвеждане в експлоатация на обекта или удостоверение за търпимост на сградата в съответствие с § 16 от преходните разпоредби на Закона за устройство на територията, когато такъв се изисква съгласно Закона за устройство на територията“. В конкретния случай не се касае за животновъден обект – лично стопанство по смисъла на т. 36 и т. 55а, § 1 ДР на ЗВМД във връзка с т. 35, § 1 ДР на Наредба № 44/20.04.2006 г. за ветеринарномедицинските изисквания към животновъдните обекти, издадена на основание чл. 137, ал. 10 от Закона за ветеринарномедицинската дейност, във връзка с т. 45 и т. 47, § 1 от ДР на Закона за животновъдството. Съгласно последните „животновъден обект“ е всяко териториално обособено място, на което се отглеждат селскостопански животни“, а „лично стопанство“ е животновъден обект, в който се отглеждат животни с цел добив на суровини и храни за лична консумация“. Съгласно чл. 13, ал. 4 и ал. 5 от Закона за животновъдството „животновъдните обекти, в които се отглеждат животни с цел добив на суровини и храни за лична консумация, се определят като лично стопанство и собствениците им нямат право да предлагат на пазара произведените в обекта суровини и храни“, а „животновъдните обекти, в които се отглеждат животни с цел добив на суровини и храни, които се предлагат на пазара, се определят като ферми“. По делото липсват доказателства, а и няма твърдения от страните, че се касае за животновъден обект - лично стопанство, като видно от подадените заявления и представени предходни удостоверения за регистрация, се иска регистриране на животновъдни обекти – ферми и пасища към тях и/или на техния собственик по смисъла на чл. 137, ал. 1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност във връзка с т. 28 и т. 46, § 1 от ДР на Закона за животновъдството и във връзка с т. 4а, § 1 от ДР на Наредба № 44/20.04.2006 г. за ветеринарномедицинските изисквания към животновъдните обекти.

С оглед необходимостта за нова регистрация следва да се има предвид следното: съгласно чл. 138, ал. 1, т. 4 от ЗВМД / в сила от 14.02.2020 г./ „регистрацията по чл. 137 се заличава, а удостоверението се обезсилва със заповед на директора на ОДБХ при смърт на собственика или ползвателя на животновъдния обект и липса на негови наследници“. Законодателят поставя изискване за кумулативно наличие на предпоставките – смърт на собственик или ползвателя и липса на негови наследници, за да бъде заличена регистрацията на животновъдния обект. В конкретния случай няма доказателства за заличаване регистрацията на животновъдни обекти № 3075-0226 и № 3075-0300, тъй като е осъществена единствената предпоставка за това – смърт на собственика. Представено е удостоверение за наследници, видно от което С. К. С. е оставил такива. Подобно

тълкуване на разпоредбата, в синхрон с тази на чл. 137, ал. 8 от с.з., че регистрацията е безсрочна, обуславя извод, че казусът обхваща хипотезата на промяна на вписаните в регистъра обстоятелства относно предходно регистрирани животновъдните обекти, доколкото същите не са прекратили дейността си, а продължават да съществуват.

Съгласно чл. 137в, ал. 1-2, ал. 4 ЗВМД „при промяна в обстоятелствата по чл. 137, ал. 9, т. 3 - 7 собственикът или ползвателят на животновъдния обект в 7-дневен срок от настъпване на промяната подава заявление до директора на съответната ОДБХ, към което прилага документи, свързани с нея, както и документ за платена такса в размер, определен в тарифата по чл. 14, ал. 2, в случаите, когато плащането не е извършено по електронен път. При промяна в обстоятелствата по чл. 137, ал. 9, т. 3 директорът на ОДБХ в 7-дневен срок от подаване на заявлението вписва промените в регистъра по чл. 137, ал. 6 и издава ново удостоверение за регистрация на обекта, като със заповед обезсилва предходното.

Съгласно разпоредбата на чл. 137, ал. 9, т. 3, т. 8 и т. 9 от ЗВМД регистърът по ал. 6 съдържа име и постоянен адрес на собственика или ползвателя на обекта; номер и дата на заповедта за заличаване на регистрацията; промени във вписаните обстоятелства. При промяна на собственика или ползвателя на обектите се извършва промяна в регистъра, като за целта е необходимо представянето на документите по чл. 137, ал. 1, т. 1 от закона във връзка с § 1, т. 17 от Наредба № 44/20.04.2006 г., удостоверяващи правото на собственост или право на ползване на обектите. В конкретния случай такива документи не са представени от заявителите Е. С. С. и Т. С. С.. В този смисъл отказът на Директора на ОДБХ – В., е постановен законосъобразно, за което и ще бъдат изложени съображения по-долу, относими, както в производството за промяна на обстоятелства, така и при издаване на ново удостоверение за регистрация на животновъдни обекти /§ 1, т. 50 от Наредба № 44/20.04.2006 г./, посочено като хипотеза от жалбоподателите в подадените от тях заявления и жалба.

Съгласно чл. 137, ал. 1, изречение второ и трето от ЗВМД /в приложимата редакция/ „заявлението се подава лично, чрез пълномощник, по електронен път при условията и по реда на чл. 5 и 22 от Закона за електронното управление или чрез лицензиран пощенски оператор. Към заявлението се прилагат: 1. копие от документ за собственост или право на ползване на обекта; 2. (отм. - ДВ, бр. 17 от 2018 г., в сила от 23.02.2018 г.) 3. копие от договор с ветеринарен лекар за профилактика, лечение и диагностика на болестите по животните, които ще се отглеждат в обекта; 4. (доп. - ДВ, бр. 17 от 2018 г., в сила от 23.02.2018 г.) документ за платена такса в размер, определен с тарифата по чл. 14, ал. 2, когато плащането не е извършено по електронен път“. В конкретния случай по делото не са представени доказателства, удостоверяващи правото на собственост или правото на ползване на обектите, находящи се в поземлените имоти № 101015 и № 101012, за които се иска и регистрация от Е. С. С. и Т. С. С.. Не е спорно и обстоятелството, че последните са наследници на имотите, собственост на техния баща - С. К. С.. Съгласно представеното по делото удостоверение наследници на С. К. С. са и Л. Ц. С. – съпруга, и Д. С. С. – син /починал/. Съгласно представеното удостоверение наследник на Д. С. С. е единствено Л. Ц. С.. В този смисъл за обектите, находящи се в поземлените имоти № 101015 и № 101012, възниква съсобственост по смисъла на чл. 32 от Закона за собствеността, и поради това е недопустимо заявленията за промяна на вписани обстоятелства и/или ново регистриране на животновъдните обекти да

бъдат депозирани единствено от Е. С. С. и Т. С. С., без да бъде обективирана и волята на Л. Ц. С., в качеството ѝ на наследник на съпруга ѝ С. К. С.. Безспорно е по делото, че за разрешаване на спорните въпроси относно правото на собственост са образувани дела в гражданския съд, за приключването на които с влезли в сила решения не са представени доказателства нито пред ОДБХ – В., нито пред АССГ. С такива доводи, правилно и законосъобразно административният орган е мотивирал отказа си да промени обстоятелствата в регистъра в вписаните животновъдни обекти № 3075-0226 и № 3075-0300, находящи се в [населено място], обл. В., както и да издаде нови удостоверения за регистрация с посочване на новите им собственици/ползватели.

Липсата на изискуем документ по смисъла на чл. 137, ал. 1, т. 1 от ЗВМД е формално основание да бъде отказано извършването на регистрация или отразяване на промяна по смисъла на чл. 137, ал. 9, т. 3 ЗВМД. Единствено при наличието на документите по чл. 137, ал. 1 от с.з. са назначава комисия за извършване на проверка за съответствието на обекта с ветеринарномедицинските изисквания за отглеждане на животни и хуманно отношение към тях, която представя становище за предложение за регистрация или отказ или отправя писмено предписание до заявителя по реда и условията на чл. 137, ал. 2-5 от закона във връзка с Наредба № 44/20.04.2006 г. за ветеринарномедицинските изисквания към животновъдните обекти. В конкретния случай Директорът на ОДБХ – В., не е разгледал заявленията на Е. С. С. и Т. С. С. по същество, нито е назначил нарочна за това комисия, тъй като те не отговарят на един от критериите за допустимост – към тях не е предоставено копие от документ за собственост или право на ползване на обектите. Неспазването на разпоредбите на чл. 137, ал. 2-5 ЗВМД не представлява процесуално нарушение, от категорията на съществените, което да пречат правата на заявителите да участват активно в иницираното от тях административно производство. По аргумент от противното на чл. 137в, ал. 3 ЗВМД и доколкото казусът обхваща хипотезата на промяна на обстоятелства по чл. 137, ал. 9, т. 3 и т. 9 ЗВМД, то проверка за съответствието на обектите с ветеринарномедицинските изисквания за отглеждане на животни и хуманно отношение към тях не би следвало да се извършва, тъй като такава е извършена при първоначалната им регистрация. При това в оспорения акт не е мотивиран абсолютен отказ да бъде отразена промяна на обстоятелства и да се извърши регистрация на новите собственици на обектите. Напротив, изрично е посочено, че ОДБХ – В., ще предприеме действия по регистрация като собственик на който и да е от наследниците на С. К. С. след представяне на влязло в сила съдебно решение или друг документ, доказващ по безспорен начин разпределението на собствеността между наследниците му.

В заключение съдът приема, че оспореният отказ, обективиран в писмо с изх. № 1287/14.04.2020 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – В., е законосъобразен административен акт, като издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 40-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. С. и Т. С. С. срещу отказ за вписване на промяна в регистрацията на животновъден обект № 3075-0226 и № 3075-0300 по молба с вх. № 1287/09.04.2020 г., обективиран в писмо с изх. № 1287/14.04.2020 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – В..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: